ÎN 1980, O DELEGAȚIE ROMÂNEASCĂ MAI NUMEROASĂ, MAI PUTERNICĂ

NOI SPORTURI VIZEAZĂ ARENA OLIMPICĂ

Olimpiada a trecut, vine Olimpiada ! Toată lumea e de acord că timpul... zboară, că viața este din ce în ce mai dinamică. Specialiștii și tehnicienii lumii sportive au ajuns la concluzia că un ciclu olimpic de patru ani nu mai reprezintă o perioadă atît de lungă, ci a devenit aproape insuficient pentru o pregătire capabilă să asigure performanțe mereu mai înalte pe plan mondial. Cu atît mai acut se pune problema folosirii integrale a timpului cînd este vorba de ramuri și probe rămase în urmă, fie datorită faptului că au pierdut teren după o etapă bogată în rezultate, fie că nu au reușit nicicînd să se afirme (deși ar fi trebuit s-o facă !).

Succesele dobîndite la Montreal, unde sportul românesc a cunoscut cea mai strălucitoare reprezentare la Jocurile Olimpice, dar mai ales înalta prețuire de care s-au bucurat din partea conducerii partidului și statului toți cei care au realizat sau au contribuit la realizarea acestor succese, au creat o puternică emulație. Dorința fierbinte a sportivilor, tehnicienilor, a întregului activ al mișcării sportive de a ridica și mai sus ștacheta performanțelor, mai ales la Olimpiada din 1980, este prezentă în planurile de pregătire întocmite după Montreal, în sirguința și exigența tot mai evidente în săli și pe stadioane. În pagina de față ne propunem să ne ocupăm de cîteva din sporturile noastre care nu au fost prezente la J.O. de la Montreal, dar care se pot afirma la Moscova.

Ca și sportivii, secțiile și federațiile respective, reținem cu toată atenția prețioasele indicații ale tovarășului **NICOLAE CEAUȘESCU**, cuprinse în cuvîntarea de la Palatul Sporturilor și Culturii:

„Dacă vrem ca la Moscova, la Jocurile Olimpice din 1980, să obținem rezultate mai bune — și trebuie să ne propunem de pe acum acest lucru — atunci este necesar să desfășurăm o largă mișcare de masă, să sprijinim cele mai bune elemente din toate domeniile de activitate pentru a ne putea prezenta cu un lot mult mai puternic, mult mai omogen și — să-mi fie iertat — în unele domenii, ceva mai întinerit, pentru a putea face față cu succes competițiilor care vor veni".

ÎNOTĂTOARELE ROMÂNCE POT FI PREZENTE ÎN CONCURSUL OLIMPIC DE LA MOSCOVA

declară antrenorul federal Tiberiu Munteanu

Știați că începînd din 1952 înotătorii români au fost prezenți la toate edițiile J.O., exceptînd-o pe cea de la Montreal ? Scopul rîndurilor de față nu este de a căuta cauzele acestei prime absențe, ci de a pune în discuție perspectivele pe care campionii și recordmanii țării le au pentru ca în 1980 să reintre în circuitul întrecerilor olimpice. Am apelat în acest sens la părerile antrenorului federal TIBERIU MUNTEANU.

— Exact cu un an în urmă întrezăream posibilitățile unei ștafete feminine mixte de a ajunge în finala olimpică de la Moscova. Ce șanse există la această oră pentru tinerele înotătoare ?

— În 1975 am alcătuit un plan mai larg pentru pregătirea Olimpiadei din 1980 și pînă în prezent obiectivele au fost îndeplinite, pe alocuri chiar depășite.

— Cîteva amănunte...

— În lotul cu care am pornit la drum am selecționat pe Carmen Bunaciu, Valeria Vlăsceanu (ambele 15 ani), Camelia Hoțescu (17), Ligia Anastasescu (15), Anca Groza (20) și Daniela Georgescu (19). Pe baza rezultatelor obținute în sezonul 1976 și-au mai cucerit dreptul de a intra în lot Mihaela Costea și Vali Dragomir (ambele 16 ani), fapt care ne permite să ne gîndim acum și la o ștafetă de crauliste. Toate aceste înotătoare, fără excepție, au realizat în 1976 noi recorduri naționale, vădind un cert progres.

— Ce valoare au noile recorduri ?

— După părerea mea, unele sînt de nivel european. Cîteva exemple : ștafeta de 4 x 100 m mixt 4:40,20 în 1975 — 4:33,80 în 1976, ștafeta de 4 x 100 m liber 4:18,40 — 1975 și 4:09,56 — 1976, Bunaciu 1:10,3 — 100 m spate 1975 — 1:05,97 în 1976 și Groza 65,5 — 100 m delfin în 1975 — 64,8 în 1976. Toate aceste rezultate se află între primele 10 performanțe continentale ale anului.

— Care este primul obiectiv intermediar ?

— Campionatele europene de anul viitor. Ne-am propus să plasăm ambele ștafete printre finaliste, iar pe trei dintre componentele actualului lot între primele opt clasate.

— Pe ce se bazează intențiile dv. ?

— Am verificat planurile de pregătire individuale ale fiecărei înotătoare și am extras obiectivele pentru 1977. Iată-le : Bunaciu 64,0 — 100 m spate (n.r cifra ar însemna actualmente al 4-lea rezultat european), Anastasescu 1:15,0 și Hoțescu 1:16,0 la 100 m bras, Groza 64,0 la 100 m delfin (n.r. a 5-a performanță europeană în 1976), Georgescu 59,5 — la 100 m liber, Costea 60,5 la 100 m liber și 5:00,0 la 400 m mixt și Dragomir 60,5 la 100 m liber. Simpla cumulare a timpilor respectivi ar duce ștafetele țării spre rezultate de 4:23,0 — 4:24,0 la mixt și 4:00,0 la craul, performanțe ce ar instala cvartetele țării printre primele 6 din Europa. Toate aceste obiective nu vor putea fi însă îndeplinite decît în condițiile unei pregătiri foarte riguroase, bazată pe cele mai noi date ale antrenamentului modern, căreia trebuie să i se adauge în mod obligatoriu o cît mai deasă participare în concursuri.

A. VASILIU

FĂRĂ PIVOȚI DE VALOARE NU ESTE POSIBIL !

Singura tentativă de calificare a unei echipe românești de baschet la Jocurile Olimpice a avut loc la Helsinki, în 1952, cînd selecționata țării noastre a părăsit competiția după preliminarii. Cu prilejul alcătuirii planului de măsuri pentru redresarea baschetului, federația de specialitate a propus alcătuirea și pregătirea reprezentativelor masculină și feminină pînă la un nivel care să permită participarea la Jocurile Olimpice din 1980, de la Moscova. Au fost chiar formate loturile olimpice lărgite. Ele cuprind valori confirmate, precum și jucători și jucătoare aflate în pragul afirmării, cu reale perspective. În aceste loturi au fost selecționați baschetbaliști și baschetbaliste cu talie înaltă într-un număr evident mai mare decît se făcea nu cu multă vreme în urmă. Experiența participării la marile competiții europene, unde reprezentativele României s-au văzut întotdeauna handicapate de talie, a fost — în sfîrșit — folosită, cel puțin atunci cînd s-au alcătuit loturile pentru Jocurile Olimpice.

Cu aceasta nu s-a făcut însă totul. Simpla prezență în loturi a unor giganți (**Opșitaru** — 2,09 m, **Benedek** 2,04 m, **Crăciun** 2,04 m, **Mihuță** 2,02 m ș.a.) și a unor fete foarte înalte (**Ștefania Giurea** 1,90 m, **Mariana Andreescu** 1,90 m, **Camelia Tănăsescu** 1,87 m ș.a.) nu rezolvă problema, deoarece valoarea reală a majorității acestora este foarte scăzută. Să ne amintim numai de ultimele ediții ale campionatelor europene și balcaniadelor, unde **toți** pivoții români (ne referim și la băieți și la fete) nu au înscris nici măcar cît unul singur dintre cei mai valoroși pivoți ai adversarilor ; să ne amintim că antrenorii se declară de obicei mulțumiți dacă pivoții își fac cît de cît datoria **în apărare,** deoarece în atac cunoștințele tehnice și tactice modeste le limitează eficacitatea. În aceste condiții, echipele noastre sînt nevoite să recurgă la diferite soluții tactice, de fapt, paleative, ale căror rezultate mediocre formează palmaresul baschetului din țara noastră.

A devenit de multă vreme limpede că fără pivoți de valoare nu se pot obține performanțe înalte. Acum baschetul românesc are elementul uman necesar dar acesta trebuie îndrumat cu pricepere, migală și fără întîrziere. Perioadele dintre tururile campionatelor și dintre campionate trebuie folosite la maximum pentru pregătirea specială a pivoților, a căror creștere valorică necesită un volum mai mare de muncă și un plus de exigență. Pînă în 1980 răgazul nu este prea mare, dar e suficient pentru a ridica nivelul pivoților la cerințele baschetului mondial, în felul acesta creîndu-se reprezentativelor române șanse reale pentru calificarea la marea întrecere a Jocurilor Olimpice.

D. STĂNCULESCU

CICLISMUL — O MEDALIE LA J. O. DIN 1980

Condiția esențială a reușitei : munca fără preget

Pentru Jocurile Olimpice din 1980 ciclismul și-a propus nu numai să se impună — prin performanțe — în fața selecționerilor, ci să obțină acolo prima medalie din istoria sportului nostru cu pedale. Vorbind despre acest obiectiv îndrăzneț, tov. **Miron Olteanu,** secretar al C.N.E.F.S., spunea în cadrul ședinței de analiză a Biroului F.R.C., că : **„acest lucru este perfect posibil, ținînd seama de valorile umane pe care le are această disciplină în țara noastră și de cunoștințele bogate pe care le posedă tehnicienii. Pentru a ajunge pe podiumul olimpic se impune însă o atenție deosebită selecției (corelarea activității antrenorilor cu aceea a medicilor sportivi și a cercetătorilor), procesului instructiv-educativ (amplificarea cantității și indeosebi a calității antrenamentului) și disciplinei. Eforturile conjugate ale tehnicienilor, sportivilor și entuziaștilor activiști obștești ai ciclismului pot asigura saltul calitativ preconizat".**

Fără discuție, indicațiile vizează tocmai sectoarele în care ciclismul românesc a fost deficitar în ultima vreme, carențele care au grevat asupra progresului acestui sport. Prezent în 1952 la Helsinki și 1960 la Roma cu bune performanțe (locurile VI, V și VI), sportul nostru cu pedale (în loc să progreseze) a regresat. În 1964, la Tokio, locul 9 la echipe, apoi în 1968, la Ciudad de Mexico, și în 1972, la München, n-a contat practic, pentru ca la Montreal să absenteze din lipsă de performanțe. Cauzele se află în însăși activitatea desfășurată de federație și tehnicieni, în lipsa de dorință a unor sportivi talentați de a accepta fără rezerve efortul maximal.

În planul alcătuit pentru reintrarea ciclismului nostru în familia olimpică, pentru obținerea consacrării olimpice, se găsesc numeroase puncte de importanță deosebită. Selecționarea oamenilor cu talie înaltă, care să fie testați de C.M.S., realizarea unui antrenament specific probei de 100 km contratimp pe echipe (probă în care am dovedit că avem valoare) pe parcursul întregului ciclu de 4 ani, acordarea ponderii omogenizării formației și progresului ei valoric pînă la atingerea unor medii orare de 47—48 km/h, participarea la competițiile care pot contribui la pregătirea echipei ș.a.m.d. — sînt numai cîteva din elementele de bază ale acestui plan de perspectivă. Există în ciclismul nostru tehnicieni cu pregătire și experiență **(Nicolae Voicu),** cu pregătire și dorință de afirmare **(Ion Stoica, Ion Ardeleanu, Vasile Selejan, Constantin Grigore** ș.a.) care pot asigura realizarea acestui plan îndrăzneț. Este nevoie însă de unirea eforturilor, de conlucrare, de asistență reciprocă, de sinceritate. Nu este însă ușor să mobilizezi în jurul acestui obiectiv de răspundere, de onoare, pe toți acești tehnicieni, deoarece de-a lungul anilor s-au instaurat relații care au deteriorat unitatea. F.R. Ciclism are datoria să lămurească toate cauzele acestor divergențe (de fapt mărunte, meschine) și să determine ca toți cei care pot contribui la obținerea progresului ciclismului, la afirmarea sa în arena olimpică (să nu uităm că acești oameni au fost ajutați direct de ciclism să ajungă tehnicieni de frunte), să muncească corect, efectiv și necondiționat, în spirit tovărășesc, să se dăruiască țelului comun.

Hristache NAUM

DRUMUL VOLEIULUI SPRE J. O. NU-I GREU, DAR...

ORICE URCUȘ PRESUPUNE EFORTURI...

Voleiul nostru, neputînd să realizeze calificarea nici uneia dintre echipe în turneul final al J.O. de la Montreal, a rămas în afara grupului de elită mondial. Firește, avînd în vedere faptul că este vorba de un sport care ne-a adus nenumărate și mari satisfacții internaționale pînă de curînd, situația sa actuală — și în principal perspectivele de a se califica, atît cu echipa masculină, cît și cu cea feminină, la ediția din 1980 a turneului olimpic — a fost recent analizată de Biroul federal. Cîteva aspecte și concluzii ale analizei le-am prezentat într-un articol anterior. Ne vom referi astăzi la șansele pe care le are voleiul românesc să-și îndeplinească obiectivele propuse. Ele sînt — după părerea noastră — reale. Pentru a argumenta cele afirmate, vom face apel la cîteva date importante. În primul rînd, în ciuda faptului că în voleiul nostru se resimte de cîțiva ani o oarecare lipsă a elementelor de clasă internațională și deși de curînd s-au produs cîteva retrageri importante, putem spune, totuși, că 12 voleibaliști și 12 voleibaliste de valoare vom putea să aliniem peste 4 ani la Moscova. În loturile lărgite care se înfiripă există de pe acum valori certe : *Corneliu Oros, Laurențiu Dumănoiu, Mircea Tutovan, Marian Păușescu,* la băieți, *Victoria Banciu, Liliana Pașca, Mariana Ionescu, Maria Enache, Paula Cazangiu, Constanța Bălășoiu,* la fete. Și alte cîteva elemente tinere care au și obținut consacrarea internațională și care vor fi în momentul optim al performanței chiar în 1980 : *Sorin Macavei, Petre Ionescu, Günther Enescu, T. Corcheș, V. Manole, E. Vrînceț,* la băieți, *Irina Petculeț, Emilia Cernega, Victoria Georgescu, Kate Tcacenco, Georgeta Popescu, Marilena Grigoraș, Maria Mititelu,* la fete.

Firește, aceste elemente trebuie privite numai în comparație cu vîrfurile ierarhiei. Din acest punct de vedere, parametrii generali referitori la calitățile fizice în special nu dezavantajează echipele noastre în comparație cu cele mai bune (mai ales la băieți). Așa, de pildă, avem în echipa masculină jucători care nu sînt cu nimic mai prejos decît cei de bază ai campioanei mondiale și olimpice (formația Poloniei). De la generațiile de jucătoare între 22 și 26 de ani erau de așteptat performanțe valoroase, dar acestea au întîrziat și se lasă încă așteptate. Explicația ? Pregătirea mult sub cerințe care se efectuează la cluburi (și chiar la loturi) ! Dacă se poate vorbi de un handicap al voleiului nostru, apoi acesta este creat numai de slaba pregătire (și din punct de vedere al volumului și din punct de vedere al calității). Acest adevăr a fost ilustrat și de recentele probe și norme de control pentru echipele de Divizia A, unde chiar sportivi de lot național încercau să înșele la măsurători pentru a putea trece aceste baremuri nu prea pretențioase.

Iată de ce considerăm că *pentru a se prezenta cu succes în lupta pentru calificare la J.O. de la Moscova și pentru obținerea unui loc onorabil în turneul olimpic, este nevoie de o nouă mentalitate, de o nouă atitudine față de muncă la cluburi și la loturile reprezentative.* Pentru că urcușul pe scara ierarhiei pe care și-l propun echipele noastre naționale în noul ciclu olimpic (C.E. din 1977 și 1979, C.M. din 1978 și J.O. din 1980) nu poate fi realizat fără eforturi crescute, fără o pregătire excepțională la nivelul exigențelor actuale.

Aurelian BREBEANU

PROMISIUNI, CERTITUDINI, NEÎMPLINIRI...

JUDO-UL a împlinit 7 ani de activitate oficială în țara noastră ● La ora actuală el dispune de peste 13 000 de sportivi legitimați și 148 de antrenori, dintre care doar 39 sînt încadrați cu normă întreagă ● În vederea participării la J.O. din 1980 federația de specialitate a trecut la o serie de măsuri menite să asigure ridicarea performanțelor ● Toma Mihalache, cîștigător la Campionatele internaționale ale României rezervate tineretului și Marian Ciochir, clasat pe locul I la internaționalele de juniori desfășurate la Budapesta sînt doi dintre posibilii olimpici în '80 ● În această toamnă au fost întărite considerabil cîteva secții de juniori — Șc. sp. Energia, Șc. sp. Miercurea Ciuc, Șc. sp. 1 București și Șc. sp. Iași ; se așteaptă rezultatele ● În judo-ul nostru activitatea competițională începe de la 9 ani ● Media de vîrstă a Diviziei A depășește cu puțin 20 de ani.

SĂRITURILE ÎN APĂ cîștigă tot mai mult teren în rîndul copiilor ● La nivelul performanței, patru nume s-au impus în ultima vreme : Georgiana Săcăleanu, Magdalena Toth, Anca Făgețean și Alexandru Bagiu ● Cu ei se poate aspira la rezultate din ce în ce mai bune pe plan internațional, dacă își vor îmbunătăți săriturile atît la platformă, cît și la trambulină ● Îmbunătățirea presupune sporirea gradului de dificultate la săriturile libere și finisarea celor impuse ● Frumoasa piscină de sărituri dată recent în folosință la Oradea a însemnat un important cîștig pentru practicanții acestui sport ● Singurul bazin dotat cu instalații la nivelul cerințelor internaționale, cel de la complexul „23 August" din Capitală, este însă impracticabil ! ● Pentru a doua oară un perete al piscinei s-a năruit și așteaptă — de cîteva luni — să intre în reparații ● Unde să se pregătească, atunci performerii de la care se așteaptă consacrarea ?

PENTATLONUL MODERN s-a aflat la un pas de a participa la J.O. de la Montreal ● Există, deci, premise pentru a fi prezent în 1980, la Moscova ● În această disciplină dăinuie o atmosferă de muncă intensă și de seriozitate ● Din păcate, numărul de secții și de practicanți este încă redus ● Alături de D. Spîrlea și A. Călina, pentatloniști care și-au dovedit valoarea în numeroase rînduri se pare că echipa va putea fi completată cu tînărul I. Galovics ● Pentru îmbunătățirea performanțelor pentatlonului nostru modern trebuie accentuată pregătirea la cros și înot.

YACHTINGUL, disciplină care promite și iar promite, nu reușește să depășească plafonul rezultatelor submediocre ● Marea problemă a ambarcațiilor s-a dovedit că poate fi rezolvată cu sprijinul C.I.L. Reghin ● Lipsesc, însă, sportivii de valoare. Sau, poate, antrenorii de valoare... ● La ultimele campionate mondiale, yachtingul românesc s-a situat pe poziții deplorabile ● În aceste condiții, nu există premise pentru participarea la J.O. ● Atunci, cum se pot justifica substanțialele cheltuieli ?

Horia ALEXANDRESCU